

อนุทิน ถิ่นนนทรี

๑. โหมโรง

คณะเกษตรเขตแคว้น	แดนขจี
พวกเรามีนนทรี	ศรีพฤษภา
สัญลักษณ์ศักดิ์มณี	พระภูมิ ทรงปลูก
พระพิรุณทรงนาคา	คือตรามหา'ลัย

.....

“ชาวนาเป็นกระดูกสันหลังของชาติ.....” โวหารอันหวานหยดย้อย ที่ผู้มีอำนาจบริหารประเทศใช้ประจบประโลมใจเกษตรกรมาหลายยุคหลายสมัย สุดท้าย กระดูกสันหลังก็ผุร่อน ขาดการเยียวยาเจ้าของที่นาเปลี่ยนมือ ชาวนาก็กลายเป็นผู้รับจ้างทำนา.....

เพชรบูรณ์ เมืองในเทือกเขาแดงพญาเย็น ป่าสักหนาทึบเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำป่าสักอันใสเย็น ท้องน้ำเป็นกรวดทรายขาว กุ้งหอยปูปลาอุดมสมบูรณ์ สามารถเลี้ยงดูพลเมืองได้อย่างเหลือเฟือเพื่อกลายเป็นเขาหัวโล้น ปลูกกะหล่ำปลีแทนป่าทึบ แม่น้ำป่าสักกลายเป็นคลองตื้นเขิน มีแต่โคลนกับน้ำเหม็น

ทุ่งรังสิต แหล่งดินดำน้ำชุ่มลุ่มเจ้าพระยา ถิ่นตำนานรักทุ่งรวงทอง สาวสวนแตง กวैयाเดี่ยว โกฮับ กวैयाเดี่ยวเร่รังสิต แหล่งรวมข้าวพันธุ์ดี....กลายเป็นโรงงานทอผ้า เพลงฉันทนาที่รัก ก็เข้ามาแทนที่

ปัญหาทำนองนี้ เชื่อว่ามีทั่วไทย..... ถ้าไม่มีการแก้ไข คงวุ่นวายในอนาคตไม่รู้จบ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ทรงพระราชทานปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ให้ปวงชนได้ใช้ครองตน ครองชน และครองชาติ หวังว่าจะเป็นแนวทางการแก้ปัญหาที่กล่าวมา และป้องกันปัญหาใหม่ได้เป็นอย่างดี

๒. ก้าวแรกในบางเขน

ผมเลือกคณะเกษตร มก. เป็นอันดับหนึ่ง ด้วยความหวังว่าจะได้กลับไปทำงานไร่ยาสูบที่เพชรบูรณ์ พ่อแม่ผมดีใจมากที่ผมสอบเข้าเกษตรได้ แต่ครูประจำชั้นร้องว่า...เสียดายที่ผมไม่ได้

สอบเข้าแพทย์ เหมือนรุ่นพี่ที่เคยสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนมาแล้ว ผมตอบครูว่า ถึงเรียนเกษตรก็เป็นรัฐมนตรีได้ครับ... ครูก็เลยเลิกบ่น (ไม่ได้ตอบกวนโอ้ยนะครับ ไม่รู้จะพูดอะไรที่ดีกว่านี้ ในเวลานั้นจริงๆ)

ในความเป็นจริงนั้น เกษตรเหมาะกับผมที่สุด มีหอพักให้อยู่ ยิงเป็นลูกบ้านนอก มีลิตร้อยอยู่หอพัก ได้จนจบ มีคาเฟ่ที่เรียกราคาไม่แพง ไปกินพร้อมกัน ก็จะมีกับข้าวหลายอย่าง แถมข้าวหนึ่งไม่มีอัน และที่สำคัญที่สุดคือ ผมรักงานเกษตรมาตั้งแต่เด็กครับ

การเรียนก็ใช้จักรยานซี เราเด็กบ้านนอกปั่นจักรยานคล่องอยู่แล้ว ถ้าเข้ามาหา'ลัยอื่น คงเดือดร้อนเรื่องห้องเช่า รถเมล์ และอาหารการกิน

ครานั้นเพื่อนเพชรบูรณ์สอบติด ม.เกษตร มาเป็น KU 27 หลายคน มี ปิยะพงษ์ ไรจนธรรมกุล (วศ - เสียชีวิตแล้ว), สุเทพ นุชสวาท (กษ), ระบอบ ดวงมณฑาทิพย์ (กษ), ประสงค์ วัฒนศัพท์ (กษ), แดง จิระ รังสิกรรพุม (วน), อ้อย วิภา เศวตกนิษฐ์ (กษ)

ผมได้อยู่ตึก ๑๑ ซึ่งต่อมา วินิช ชวนใช้ เป็นหัวหน้าตึก เพื่อนร่วมห้องคือ เกษม ศรีโยทัย, ผู้แทนคณะเกษตรคือ โก จักรพันธ์

ได้อยู่ Section 7 ซึ่งมีชื่อเป็น ส.เสือ นำหน้าทุกคน ปีแรกเลือก สมพงษ์ แซ่หลู เป็นหัวหน้า Sect. แต่เตี้ยให้ออกไป Entrance ใหม่ ได้ทันตแพทย์ จึงเลือกได้ สุขุม เชียงหลื (วิเชียร รัตนพงศ์) เป็นหัวหน้า Sect. แทน

๓. ผิดแปลง

คณะเกษตรปี ๑ ทุกคนต้องทำแปลงปลูกผักขนาดมาตรฐาน ๑ คูณ ๔ เมตร คนละ ๔ แปลง ที่ผ่านมานั้น รุ่นพี่เขาทำแปลงบริเวณหน้าอาคารเทพศาสตร์สถิต (องค์การนิสิต) แต่รุ่นเรามีนิสิต เข้ามามากกว่าทุกปี จึงต้องเปิดแปลงใหม่หลังสวนนอก บริเวณหลังตึกปรมาณู

พ่อคุณ แม่คุณเอ๋ย....ดินเหนียวบางเขน เวลาแห่งนั้นโคตรแข็ง แตกระแหง แกร่งเป็นร่องลึก เป็นที่อาศัยของงู ตะขาบ กบ เขียด.....

หน้าที่เราคือ ต้องขุดดินลึกอย่างน้อยหนึ่งหน้าจอบ ยกร่องเป็นสามเหลี่ยม แล้วทุบดินให้แตก ละเอียด ผสมปุ๋ยหมักให้ทั่วถึง จึงจะใช้ปลูกผักได้

อย่าว่าแต่สาว ๆ ตัวเล็กๆ เลย พวกผู้ชายออกสามศอก หลายคนต่างมือแตกกันเป็นแถว บ้างก็ ถอดใจลาออกไปสอบเข้าที่อื่นก็มีนะ การทดสอบความอดทน และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนพื้นที่ ข้างมีรสชาติถึงใจจริงๆ พับผ่า

อู๊ด วลัยพร แสรวงศ์ (อดีตสามีคือ เล็ก อุตรพงศ์-เสียชีวิตแล้ว) เล่าว่า ตอนปี ๑ ทำแปลง อยู่หน้าองค์การนิสิต ร้อนก็ร้อน ดินก็แสนจะแข็ง ฟันดินไม่เข้า ช่วงที่อาจารย์คุมเข้ม ก็ไม่มีวีแวว ว่าจะขึ้นแปลงให้ปลูกพืชได้เลย แต่ยังโชคดี คงเพราะเคยทำบุญมาในอดีตชาติ ช่วงเย็นจึงมีผี (อาจารย์เรียกอย่างนั้น) มาช่วยเนรมิตให้แปลงสำเร็จสมบูรณ์อย่างปาฏิหาริย์ ซึ่งจะขอจดจำความดี ของผีชุดแปลง ที่ได้ช่วยไว้ในความทรงจำตลอดไป ...

ถ้าผีได้อ่านตอนนี้ คงรำลึกเหตุการณ์ในวันนั้นได้นะ

๔. ขายผักสนามหลวง

สมัยเรียนที่บางเขน เสาร์อาทิตย์จะมาตลาดนัดสนามหลวง เดินเล่นรอบสนามบ้าง นั่งรถราง เล่นบ้าง บางทีก็เข้าวัดไหว้พระบริเวณนั้นซึ่งมีมากมาย คิดว่าเข้าครบทุกวัดแล้วนะ

สนามหลวง คือศูนย์รวมรถเมย์กรุงเทพฯและธนบุรี เปลี่ยนนั่งครบทุกสายไปกลับ บางสาย ที่วิ่งรอบอยู่แล้ว ก็นั่งแบบเวียนซ้ายและเวียนขวา วิธีนี้ช่วยให้ผมรู้จักกรุงเทพฯธนบุรีเยอะเลย

เคยดูหนังรอบป้ายที่สะพานควาย สองเรื่องควบ รอบละสี่บาทกับเพื่อนสี่คน หนึ่งเลิกตอนค่ำ หม่ำก๋วยเตี๋ยวกันต่อ แห่งขามน้ำขาม จ่ายตังค์เสร็จเหลือเงินห้าบาท รถเมย์หมดชะแล้ว ตัดสินใจ

เรียกแท็กซี่ ...เขาเรียกค่าโดยสารแปดบาท ต่อรองราคาไม่สำเร็จ ก็จำเป็นต้องเดินทอดน่องกลับ
บางเขน สมัยนั้นรถไม่มาก มีแต่ต้นอ้อต้นพงข้างทาง เดินเล่นนันทนาการกันเพลิน เป๊ปปเดียวก็ถึง...อ้ออ
ต่างคนก็ต่างคิดว่าเพื่อนมีดั่งค์

ผักที่ปลูกกันไว้ อาจารย์ให้ไปช่วยกันขายที่สนามหลวง โอ้โห...เก็บได้ตั้งหลายคันรถบรรทุก
เมื่อไรจะขายหมดวะ ก็เลยใช้วิธีทิ้งแจกทั้งแถมตามสไตล์เกษตร” ซื้บหายไม่ว่า เอาหน้าเข้าไว้ “

พวกเราเอาผักสารพัดอย่างคล่องคอบ้าง ถือโชว์บ้าง เดินโฆษณาอบสนามหลวง เด็กนักเรียน
คุณป้า คุณน้า รวมทั้งน้องพานิชยกการ ใครมีถุง มีกระเป๋ เราใส่ให้ฟรี งานนี้ได้รสชาติมากครับ

อาจารย์สนั่น มองเมินเลย ...ขายกันแบบนี้คงรวยแน่นอน...แล้วอาจารย์ก็ซื้อข้าวปลาอาหาร
มาเลี้ยงเรา แสดงว่าพวกเราไม่มีคตติดตัว สอบผ่านครับ 5555

๕. กระดูกกบ ทบัสธรรม

การเรียนรู้โครงสร้างของสัตว์เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของการเกษตร จึงต้องมีการเอา
กระดูกกบแต่ละชิ้น มาศึกษาหน้าที่ต่างๆ ตามลักษณะของกระดูก แล้วประกอบเป็นโครงร่างดั้งเดิม

ผมกับ สุเทพ นุชสวาท อุตสาหกรรมตั้งแต่เช้า ไปหาซื้อกบที่ตลาดมีนบุรี แยกเฉพาะกระดูก
มาประกอบ ๒-๓ ครั้ง แต่ล้มเหลว เพราะกระดูกหักไม่สมบูรณ์ ต้องไปหาซื้อมาทำใหม่ ดีที่ สุเทพ
มันหัวไว หากบมาหลายตัว เพื่อเอากระดูกดีมาทดแทนกัน จึงได้โครงสร้างกระดูกครบบริบูรณ์
โบนัสที่ได้คือ วันนั้นได้กินผัดเผ็ดกระเพรา...ฮ่าฮ่าฮ่าแซ่บหลาย

หลังการฟอกกระดูกกบให้ขาวสวยงาม ประกอบเป็นโครงร่างครบบริบูรณ์ เอาไปจะส่ง
อาจารย์ที่ตึกชีวะ ก็เจอดีจนได้ เมื่อเดินตามหลังเพื่อนสุดสวีสองคน ถือกระดูกกบสี่คล้า ตัวเอียง
กระแทกไปส่งอาจารย์ก่อนหน้าเราหนึ่งก้าว เธอพลิกบานประตูสวิงเข้าไป เสียงอาจารย์จะจ๋า เจ๊จะแจ๊
เป๊ปปเดียวเพื่อนเราก็ดิ้นหัวเราะก๊ากๆ ออกมาจากห้องไป พวกเธอได้คะแนนเต็มสิบทั้งสองคน

ผมก็พลิกบานประตูเข้าไปมั่ง ปรากฏว่าโดนดู ด้วยข้อหาไม่เคาะประตูก่อน เราก็ตอบว่า
เมื่อกี้เพื่อนผมเข้ามาไม่เห็นเคาะประตูนี้ครับ .. “เค้านัดฉันไว้แล้วอะ” ...เจอแบบนี้มันดีบเลอะ
แล้วอาจารย์ก็เขียนเลข ๗ ให้... วูบแรกเลยความรู้สึกมากนะ..

มาเข้าใจจรรยา เมื่อได้เห็นอาจารย์ (คนนั้น) นุ่งน้อยห่มน้อยออกมาเดินด้วยลีลาเร่ร่อน
เร้าอารมณ์ ในรายการ Mid night show หน้ากองไฟ เมื่อคราวทริปคณะเกษตรที่ภูเรือจ๋าาา...
เฮ้ออ...เข้าใจแล้ว..เราผิดเองที่ไม่ชมความสวยของอาจารย์ก่อน

๖. กีฏวิทยา พาเพลิน

การเรียนรู้เรื่องแมลง ต้องเข้าใจลักษณะเด่นของแมลงแต่ละชนิด รู้จักทั้ง Family Genus และ Species ตลอดจน Varieties ต่างๆ รวมทั้งวงจรชีวิตของมัน และต้องมีแมลงจริงๆ มาประกอบรายงานด้วย

ทั้งยังมีเรื่องของโรคพืช ซึ่งเราต้องศึกษาอย่างละเอียด รอดตัวที่เราเน้นหนักเรื่องพืชไร่นา จึงไม่ได้ลงลึกนัก แต่ก็เสียดายภายหลังที่รู้เรื่องแมลงและโรคพืชน้อยไปหน่อย ไม่งั้นสวนผลไม้ดอกไม้ เราคงจะงามกว่าที่เป็นอยู่

แมลงมีที่อยู่อาศัยแตกต่างกันไป ตั้งแต่ในป่าดงดิบ ป่าละเมาะ สวนผลไม้ ตามตัวปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยง แม้แต่ในตัวคนด้วย โดยเฉพาะในร่มผ้า ซึ่งมีแมลงหายากอาศัยอยู่ พวกผู้ชายชุกชน อาจได้มาจากสถานที่ที่โคจรต่างๆ

จึงเกิดกิจกรรมการทัศนศึกษาไล่จับแมลงตามวนอุทยาน และสวนรุกขชาติหลากหลาย เช่น หุบเสด็จหลวง เขาใหญ่ น้ำหนาว ภูกระดึง วังตะไคร้ พุแคกิจกรรมนี้ฮิตมาก เพื่อนต่างเมเยอร์ และต่างคณะพลอยได้ไปเที่ยวด้วย ครีกครื้นมาก

มีบ้างเหมือนกันที่ไปจับแมลงหายาก แถวบางลำภู ประตุน้ำพระอินทร์ หรือแคลาย เอามาแลกกับเพื่อนที่ไปหาแมลงจากที่ไกลๆ รายได้ดีชะด้วย

แมลงชนิดหายากนี้แหละ ใครได้มาก็ได้คะแนนพิเศษ แต่ก็จะมีคำถามตามมาว่า เอามาจากไหน ใครให้มา ต้องระวังให้จงหนัก หากความลับรั่ว ว่าเอามาจากใคร ห่อไหน ...เจ้าของคอกแมลงได้มีชื่อเสียงลือกระฉ่อนแน่ๆ....55555

๗. ฝึกงานภาคสนาม รอบแรก

การฝึกงานภาคสนาม เป็นกิจสำคัญที่ต้องถือปฏิบัติ ตามหลักการ รู้จริง บอกได้ และทำได้ เราต้องฝึกงานกันอย่างน้อยสองครั้ง และยังมีการฝึกตามโครงการเฉพาะอีกหลายกิจกรรม เกษตรเรามีสถานฝึกนิสิตเกษตรอยู่ทั่วไทย น่าเรียนรู้มากจริงๆ

ผมได้ฝึกงานที่สถานีฝึกทับกวาง สระบุรี ลุงงานเกษตรกรเต็มทีและเต็มตัว บางวันเจอฝน ไม่มีแดดตากผ้า ก็ต้องใส่ชุดเดิมทำงานต่อในวันรุ่งขึ้น ก็เป็นแบบนี้กันทุกคนแหละน่า ครบกิจกรรม ปิดแคมป์ เอากางเกงยีนส์ที่ใส่ลงแปลงมาวางให้ขาซีดซี้น ใครจะสูงกว่ากันชนะ... มันส์มีัยละ ?

จบการอบรม อาจารย์จัดปาร์ตี้ให้ มีการแสดงเล็กๆ น้อยๆ แต่ที่รู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้น ก็คือได้เชิญน้องๆ พยาบาลหน้าแฉล้มแซมซ้อยจากแก๊งคอยมาเป็นแขกของงานด้วย กรู้มกริ้มกันเป็นแถว แต่รู้สึกว่าจะบ๊วยทุกคน...รู้จักกันตอนหมดเวลานะ

พวกเราเล่นลิเกบนเวทีโดยไม่ต้องซ้อมบท เพราะเรื่องจันทโครพใครๆ ก็รู้จักเค้าโครงเรื่องอยู่แล้ว แต่พอเล่นจริง กลายเป็นจันทโครพ รบกับโจโจ ชิงนางโมรา ต้องให้พิเภก มาตัดสินคดี...

ไอ้แป๊ะ... ชนะ เพชรแสงใส (เสียชีวิตแล้ว) นุ่งผ้าถุงคนงาน เป็นนางโมรา หัวกระแป๋งเปล่า และชวดน้ำ ถลาร่อนออกมา แล้วแกล้งล้มหน้าเวที เรียกเสียงหัวเราะฮาครืน ...อาจารย์สุชีพ คงขำมาก พลัดตกเก้าอี้เลยนะ 5555

น้องพยาบาล ก็คงเข้าใจดีว่าการหัวกระแป๋งและชวดน้ำของหญิงสาว (สมัยนั้น) มันคืออะไร? จิงจี้เส้นกันได้สนุกสนาน พูดถึงตอนนี้ ยังอดคิดถึงไอ้แป๊ะ เพื่อนรักไม่ได้เลยนะ จากเราไปซะแล้ว... ไปดีมีสุขนะเพื่อนรัก

๘. ฝึกงานภาคสนามรอบสอง

การฝึกงานรอบนี้ เป็นการศึกษางานระดับการใช้วิชาการขั้นสูงขึ้น ศึกษาเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย แต่ปีนี้ผลิตมากกว่าปรกติ พวกเราจึงต้องฝึกงานหลังตึกคณะเกษตร รอคิวการอบรมภายหลัง

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป พวกเราก็ยังต้องชุดหญ้าคา ถางป่าสาปเสืออยู่อย่างเก่า ไม่มีวีแววว่าจะได้ไปที่ไหนเหมือนเพื่อน ชำร่าย ผมโดนตะขาบตัวเบ้อเร่กัดเข้าไปในขาทางเกง ตะครุบไว้ตรงหัวเข่า ตะขาบก็ฝังเขี้ยวไม่ยั้ง โอ้โฮ..ถ้ามันเข้าไปถึงจุดยุทธศาสตร์ น่าจะมันส์กว่านี้นะ..มันปวดถึงใจจริงๆ

พวกเพื่อนเอามีดกรีดขาทางเกง เอาตะขาบออกมาได้ บดตะขาบละเอียดแล้วเอาซากมาพอกแผล เพื่อดูดพิษออก ตามที่ได้ยินมาจากเรื่องร้อยป่า หรือเพชรพระอุมาที่แหละ ...ปรากฏว่าคืนนั้นผมจับไข้ แผลบวมเป่ง...

นี่คือฟางเส้นสุดท้าย ที่พวกเราพากันบุกขึ้นตึกคณะเกษตร ถามอาจารย์สุรเทพ ปฏิรูปณะครูฝึกอบรมว่าอนาคตของพวกเราเป็นยังไงต่อไป หรือจะให้ชุดหญ้าคาอยู่อย่างนี้จนครบเทอม

อาจารย์สุรเทพ ก็ฉับใจจริงๆ หยิบกระดาดให้พวกเราดูแผนการทัศนศึกษาที่เตรียมไว้ให้ (หมึกยังหมาดๆ อยู่เลย) เพียงขอให้พวกเราถางป่าที่เหลือหนึ่งแปลงให้เสร็จ พวกเราตอบรองว่าเสร็จเมื่อไรไปเมื่อนั้นໄໝ້ อาจารย์ตกลง พวกเราก็ลุยกันพร้อมหน้า วันเดียวเสร็จ ก็เลยได้เที่ยวสมใจ..และอาจารย์ก็รู้ว่าพวกเราอึดมานานเหมือนกัน

พวกเราได้นั่งรถมหา'ลัย ไปดูการพัฒนาพันธุ์ข้าวที่สถานีฝึกคลองหลวง ฟาร์มโคนมมวกเหล็ก ฟาร์มโชคชัย สวนน้อยหน้ามหานิยม พักแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่สนุกคุ้มค่าครับ

๔. ฝึกงานไร่สุวรรณจากกสิกิจ

ผมสมัครใจฝึกงานตลอดเพื่อเป็นนักเกษตรที่ครบเครื่องให้ได้ คราวนี้ได้ฝึกงานที่ศูนย์วิจัยข้าวโพดข้าวฟ่างแห่งชาติ (ไร่สุวรรณจากกสิกิจ) ปากช่อง รุ่นนี้มีเพื่อนคณะวิศวะชลประทานไปศึกษาการบำรุงรักษาระบบน้ำด้วย ที่จำได้ก็มี บุญยง และ ศุภศักดิ์

พวกเราได้ฝึกการผสมพันธุ์ข้าวโพด ข้าวฟ่าง การขับรถไถรุ่นใหม่ เรียก Super four ที่มีทั้งล้อใหญ่เท่ากัน สูงกว่าหัวผมอีก เวลาจะหันหน้ารถกลับ ก็เหยียบเบรคห้ามล้อด้านเดียว รถก็จะเดินหมุนกลับได้ ๑๘๐ องศา สุดยอดจริงๆ

ผมฝึกขับแทรกเตอร์คันนี้แทบทุกวัน ครูฝึกก็ชอบไปกับผม คงชอบการเล่านิทานของผมมัง? แต่ที่แน่ๆ ตอนกลับที่พัก ผมจะให้ช่วยเก็บมะม่วงอร่องที่ตกมาก สุกหล่นได้ต้นเยอะแยะ ผมเห็นว่าเสียของเปล่าๆ ก็ถือโอกาสเก็บไปฝากคนงานที่มองตาปริบๆ อยู่ วันละแข่งๆ รู้สึกได้เลยว่าพวกเขาดีใจกันถ้วนหน้ามาก ได้ยินซุบซิบกันว่า ไม่มีผมคงไม่ได้กินแบบนี้

ผมโดนพี่ราเชนทร์ พี่เลี้ยงนิสิตฝึกงาน ชักว่าทำอย่างนั้นได้ไง ? ผมตอบว่า พี่ควรขอบคุณผม ที่ช่วยทำความสะอาดข้างทางเข้าสถานีให้เนะครับ มะม่วงหล่นเน่าเต็มหมดแล้ว.. แทนที่จะโกรธ กลับหัวเราะชอบใจ เออ...นายก็ตะแบงไปได้เรื่อยๆ นะเว้ย แต่ถ้าเป็นคนงานทำเองมีหวังโดนไล่ออก

รุ่งขึ้นอาจารย์ก็ระดมกำลังคนงานเก็บมะม่วงทั้งหมดเกือบสองร้อยต้นนั้น จัดสรรปันส่วนให้ทั้งคนงาน เจ้าหน้าที่ และอาจารย์พี่ไรนาที่บางเขนได้กินกันทั่วหน้าเลย จากผลงานครั้งนี้แหละครับ กลายเป็นธรรมเนียมการแบ่งปันผลไม้ในไร่สุวรรณฯ

ที่สำคัญคือ พี่ราเชนทร์ ตั้งชื่อผมใหม่ว่า “ไอ้โต้ง” ในฐานะจำพวกตั้งแต่นั้นมา トラบจนปัจจุบันนี้ ๕๕๕๕

๑๐. ศึกษาดูงานยางพารา

พืชอุตสาหกรรม เป็นอีกชุดหนึ่งที่ให้รสชาติและนำเข้ามาสู่วิถีชีวิตการพัฒนชาติในปัจจุบัน นั่นคือ อ้อย ยาสูป และยางพารา

อาจารย์ผู้สอนยางพารา คือ อาจารย์รัตน์ เพชรจันทร์ รองผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) ท่านสนใจยางพาราเป็นพิเศษ ศึกษาค้นคว้าและรวบรวม จนเขียนตำรายางพาราประกอบการเรียนการสอนหลายแห่งในปัจจุบัน

อาจารย์สามารถประสานงานกับศูนย์วิจัยยางคอหงส์ หาดใหญ่ เพื่อให้ความรู้ด้านการวิเคราะห์ วิจัยวิทยาอย่างลึกซึ้ง และการผลิต แปรรูป และการตลาดยาง เพื่อการส่งออกจากองค์การสวนยางนาบอน (อสย.) พวกเราจึงได้เรียนรู้ยางพาราได้ครบองค์รวม

ที่สำคัญคือ อาจารย์พาไปทัศนศึกษาทางภาคตะวันออกและภาคใต้ ทุกจังหวัดให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ทั้งในฐานะผู้บังคับบัญชา และการต้อนรับรุ่นน้องเกษตร ความอบอุ่นครั้งนั้นแหละที่ทำให้ผมเปลี่ยนเข็มชีวิต เข้าสมัครงานเป็นพนักงาน สกย. จนเกษียณราชการ

เพื่อน KU 27 อีกหลายคนที่เข้ามาเป็นพนักงาน สกย. พร้อมกัน คือ สานิตย์ เกลี้ยงสะอาด, ประเสริฐ งามพิศ, บุญส่ง ปานจันทร์, ภัคดี กุลบุญ, ประวัติ ปริชาตินนท์, สว่าง พุทธระกูล

(เสียชีวิตแล้ว), มังกร นาคปทุมสวัสดิ์, ธนู โกโยโกโดยสวรรค์, วิชัย หาญสุทธิธรรม, ยุคนธ์ ภูวกาญจน์, ไพโรจน์ แซ่เหลี่ยม, สมภพ จรเวชวานิช (เสียชีวิตแล้ว), ปัญญา หลิมศิริวงศ์, จรวย ปรีชา, สุจิต กมลพัฒนะ, สงวน แก้วบุญเรือง, หาญ จันทรแสงสุข, สมบูรณ์ เตมียกุล, จรัส บุญรัตน์, พิชัย คงสำราญ ...เราทำงานด้วยกันอย่างอบอุ่นแน่นแฟ้นเชียวละ.....

๑๑. ฝึกงานยางพารา (ต่อ)

อู๊ด วลัยพร แสนวนศ์ (อดีตภรรยาของเล็ก อุตพงศ์ เสียชีวิตแล้ว) เล่าว่า เคยทำแปลงมะเขือเทศที่แปลงสวนนอก อาจารย์สั่งให้ทดลองทำมะเขือเทศไร้เมล็ด โดยการ Dilute Auxin แล้วเอาไปป้ายบนเกสรมะเขือเทศ ผลปรากฏว่า ดอกร่วงหมด เพราะเจือจางไม่เพียงพอ ...การผิดพลาดก็นับได้ว่าเป็นการค้นพบอีกอย่างหนึ่งเช่นกันนะ เพื่อนรัก

การทำมะเขือเทศ ไร้เมล็ดนี้ จรัส กิตติปัญญากุล (ช่วยพก) ทำได้สำเร็จ บริษัท แหลมทอง จอมตัวเข้าทำงานตั้งแต่ยังไม่จบ ให้เงินเดือนเริ่มต้นห้าพันบาท นับว่าค่อนข้างสูง เพราะข้าราชการแรกบรรจุ ได้เงินเดือนเพียง ๑,๒๕๐ เท่านั้น

อู๊ดเล่าว่า เคยไปฝึกงานที่สถานีพืชสวนพร้าว ที่นี่มีทุเรียนติดผลเต็มไปหมด ฝ่ายอาจารย์ก็มอบหมายแต่งงานฉายหว่าน ไม่ตัดทุเรียนให้กินซักที ก็เลยมีปฏิบัติการลักทุเรียน โดยฝีมือของ คันสนีย์ อยู่เย็น ซึ่งเชี่ยวชาญการปีนต้นไม้กว่าใคร อุตส่าห์เอาหมวกปีกกว้างบังตามา หลายวันแล้วยังไม่สุก สุดท้ายก็เลยกินทั้งดิบๆ อย่างนั้นแหละ...คงเชื่อใช่ไหม ว่าของขโมยจะอร่อยกว่าของซื้อ ๕๕๕๕

ช่วงศึกษางานยางพารา ที่นราธิวาส อาจารย์ปล่อยให้เที่ยวหาดนราทัศน์ อู๊ดเล่าความประทับใจในครั้งนั้นว่า มีสารคดีจำเป็น ไปคว่ำสามล้อโดยสารแบบฟุ้งซางของใครก็ไม่รู้ มาให้นั่งเที่ยวเล่นกับ ดร.อัญชลีย์ ที่ร่วมทีมดูงานด้วย มั่นน้าเสี่ยงตรงที่ไอ้สารคดีปั่นไปก็ปั่นไปว่าชียากวะ ดินะที่มันไม่พาเลี้ยวลงทะเล ...ตอนนั้นสารคดียังไม่ฉายแววหล่อ เลยไปได้ลูกเมียอยู่เมืองเลย...เสียดายจัง...เฮ้อ...เสียดายจัง ...๕๕๕๕

๑๒. รักบี้ะพร้าวแห้งที่หาดวนกร

ผมลงทะเบียนเรียนซัมเมอร์ทุกเทอม ปีสุดท้ายเหลือไม่กี่หน่วยกิต ก็เลยไปลง Audit วิชา กล้วยไม้กับเพื่อนเมเยอร์พืชสวนด้วย โชคดีจังที่มีโอกาสได้เรียนกล้วยไม้กับอาจารย์ไพบูลย์ไพรีพ่ายฤทธิ์ และอาจารย์ระพี สาคริก ประมาจารย์กล้วยไม้ระดับโลก

จำได้ว่าช่วงนั้นกล้วยไม้ไทยดังมาก ต่างประเทศยินดีซื้อทั้งต้นทั้งดอก อาจารย์บอกว่าพยายามเตือนว่าให้ขายแต่ดอก อย่าขายต้น ก็สู้กระแสเงินไม่ได้ พันธุ์กล้วยไม้ไทยจึงถูกต่างชาติเอาไปแอบอ้าง

จดทะเบียนลิขสิทธิ์เป็นของตัวเองเยอะแยะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิงคโปร์ซึ่งเอาของไทยไปพัฒนา จนอ้างว่าเป็นศูนย์กลางกล้วยไม้โลกซะเอง

ดีใจกับ พี่ระเดช ที่พัฒนาพันธุ์กล้วยไม้จนได้รับรางวัลเกียรติยศระดับชาติด้วยครับ

ได้ไปศึกษากล้วยไม้ป่าที่ห้วยยาง ประจวบคีรีขันธ์ พักแรมที่หาดวนกร เป็นช่วงเวลาการพักผ่อน หลังการเรียนที่ประทับใจที่สุดไม่มีลืมเลือน ไปจากความทรงจำของพวกเขาเราชาว KU27

วันนั้น ภาคบ่ายที่ชายหาดวนกร ซึ่งดงามด้วยทิวสนทะเลตลอดแนวยาวนาน อาจารย์ระพี พาพวกเราเอามะพร้าวแห้งมาเล่นแทนลูกรักบี้ วิ่งออกไลน์รับส่งที่ชายหาดหลายรอบ สนุกมาก

หัวค่ำ อาจารย์ยังพาเราไปวิ่งไล่จับปูลมที่วิ่งพล่านตามหาดทราย มาทอดน้ำมันร้อนๆ ราดน้ำปลา แล้วห่มผ้าข้างเตานั่นเลยหอยจิ้งหู่

อยากเรียกว่าเป็นเหตุการณ์ที่สนุกสนาน ประทับใจ ไม่มีวันลืมจริงๆ ดีใจและภูมิใจที่มีโอกาส คลุกคลีกับปรมาจารย์กล้วยไม้ แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาอันสั้นก็ตาม

๑๓. ปณิธิขัต

คณะเกษตร เขตแคว้น แดนขจี
เปี่ยมศักดิ์ศรี ปรีคุณธรรม นำท้องถิ่น
มุ่งค้นคว้า ฟ้าดินน้ำ แหล่งทำกิน
จากเพียงดิน เป็นสินทรัพย์ นับอนันต์

นักเกษตร เกษตรศาสตร์ พงาดพลัง
จิตมุ่งหวัง สร้างวิสัย หทัยมั่น
หมั่นพัฒนา หาแนวร่วม สรวมวิญญาน
บูรณาการ ประสานใจ ไซ้ลำพัง

ทรัพย์ในดิน สินถิ่นไทย ไปด้วยคำ
ไผ่ค้นคว้า และวิจัย ให้กระจ่าง
สร้างพืชสวน มวลพืชไร่ ให้ถูกทาง
ผลผลิตสร้าง มูลค่าเพิ่ม เสริมอุดมการณ์

ทั้ง Food science คหกรรม พร้อมนำกิจ
ขบวนการผลิต จิตคิดค้น จนแตกฉาน
ส่งไทยเด่น เป็นครัวโลก ยกย่องกัน
ผลงานนั้น ช้นเกรียงไกร ไซ้พวงสุลี

โรคแมลง แผลงฤทธิ์ ผลผลิตพินาศ
เราผลิตปราชญ์ ศาสตราจารย์ ผสานศรี
เกิดพืชผล ล้นลือนาม อร่ามขจี
ทั้งมากมี นักพัฒนา สาขาทั่วไป

เราภูมิใจ ได้ร่วมคณะ พระพิรุณ
ร่วมเกื้อกูล คุณความดี มีแต่ให้
ห้าสิบปี นนทรีจรัส ผดุงหทัย
สรรสร้างไทย ให้นับยง ดำรงนิรันดร์

สถิตยัมพันธ์ ธรรมสถิตยัม